

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532329120/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Let Havet løftes under Morgenrøden,
Den hvide Sky i Luften Farve faaer.
Den iler frem fra Østens unge Gløden
Mod dunkle Vest, som dette Tegn forstaaer.
Liig Sjælels Anger, der forjager Brøden,
Saa Natten for Auroras Glands forgaaer,
Mens dunkelblaa den friske Bølge skummer,
Mens Livet hæver sig af stille Slummer.

Og Fuglechoret i den mørke Skov
Ved Duggens klare Perler nu sig fryder,
Der sank fra Himlens Hvælving mens det sov.
Og sødt af Sange Floras Tempel lyder;
Det første Lys, som gennem Lunden bryder,
Er Vidne til de unge Sjæles Lov.
O, at en saadan Morgen maatte vække
Til Livets Glands enhver af Dodens Dække!

Men midt i Skoven er en eensom Slette;
Der, rustet ud til Kamp, alt *Charles* gaaer.
Ei Fuglens klare Sang hans Øre naaer,
Ei Vindens Toner, susende og lette.
Hans Sind er aabent kun for blodig Trætte,
Og Hævn og Død kun i hans Hjerte slaaer:
Med Lynets Fart han frem et Brev nu trækker,
Som til sin tause Secundant han rækker.

Alt seer jeg hist paa Stien *Marie's* Hest;
Thi hor mit Ord: hvis her mit Liv jeg ender,
Ved Dig jeg dette Brev *Dione* sender,
Vær forend Dagen synker hendes Gæst,
Med denne Iilsen bring den sidste Rest
Af Hjertets Anger, som hun da erkjender;
Med dette Suk mit Hjertes sidste Gjeld,
Erindrings sidste, smertende Farvel. –